

Presse og Information

Den Europæiske Unions Domstol
PRESSEMEDDELELSE NR. 78/15

Luxembourg, den 9. juli 2015

Dom i sag C-153/14
Minister van Buitenlandse Zaken mod K og A

Medlemsstaterne kan kræve, at tredjelandstatsborgere består en integrationsprøve før familiesammenføring

Udøvelsen af retten til familiesammenføring bør dog ikke gøres umulig eller uforholdsmæssigt vanskelig

Et EU-direktiv fastsætter betingelserne for udøvelsen af retten til familiesammenføring for tredjelandstatsborgere, der har lovligt ophold på medlemsstaternes område ¹.

I Nederlandene gør den relevante lovgivning retten til familiesammenføring betinget af beståelsen af en integrationsprøve. Denne prøve består af en prøve i mundtligt nederlandsk, en prøve i kendskab til det nederlandske samfund samt en prøve i læseforståelse og læseevne. Prøverne aflægges på en ambassade eller et generalkonsulat i det land, hvor referencepersonens familiemedlem har sin oprindelse eller fast ophold, og afholdes via en telefon, der står i direkte forbindelse med en talende computer. Undtagelser er fastsat for ansøgere, som på grund af et psykisk eller fysisk handicap varigt vil være ude af stand til at aflægge prøven eller i tilfælde, hvor afslaget på ansøgningen vil være åbenbart urimeligt.

K, som er aserbajdsjansk statsborger, og A, som er nigeriansk statsborger, har påberåbt sig henholdsvis helbredsmæssige og psykiske problemer, som forhindrer dem i at aflægge integrationsprøven. De er dog blevet meddelt afslag på deres ansøgninger om midlertidig opholdstilladelse af de nederlandske myndigheder.

Raad van State (det nederlandske statsråd), for hvem der er indbragt sager om disse afslag, har besluttet at forelægge Domstolen spørgsmålet om integrationsprøvens forenelighed med direktivet.

Domstolen henviser først til, at direktivet ikke er til hinder for, at medlemsstaterne i forbindelse med anden familiesammenføring end familiesammenføring af flygtninge og deres familiemedlemmer gør udstedelsen af tilladelse til indrejse på medlemsstaternes område betinget af opfyldelsen af visse forudgående integrationsforanstaltninger.

For så vidt som direktivet ² kun omhandler »integrations«-foranstaltninger, fastslår Domstolen, at disse foranstaltninger kun kan anses for at være lovlige, hvis de gør det muligt at fremme integrationen af referencepersonens familiemedlemmer.

I denne sammenhæng kan det ikke bestrides, at erhvervelsen af et kendskab til såvel værtsmedlemsstatens sprog som dens samfund bl.a. letter kommunikationen, fremmer interaktionen og udviklingen af sociale relationer samt letter adgangen til arbejdsmarkedet og til erhvervsuddannelse.

Henset til det krævede grundlæggende kendskab finder Domstolen i øvrigt, at forpligtelsen til at bestå en sådan prøve i princippet ikke i sig selv bringer det formål om familiesammenføring, som forfølges med direktivet, i fare.

¹ Rådets direktiv 2003/86/EF af 22.9.2003 om ret til familiesammenføring (EUT L 251, s. 12).

² Artikel 7, stk. 2, første afsnit.

Integrationsforanstaltningerne skal imidlertid ikke have til formål at udvælge de personer, som kan udøve deres ret til familiesammenføring, men at fremme disse personers integration i medlemsstaterne.

Der skal desuden tages hensyn til de særlige individuelle omstændigheder, såsom alder, uddannelsesniveau, økonomisk situation eller helbredstilstand, med henblik på at undtage de omhandlede familiemedlemmer fra forpligtelsen til at bestå en integrationsprøve, når det viser sig, at disse personer ikke er i stand til at aflægge en sådan prøve eller at bestå denne. Hvis det under sådanne omstændigheder forholdt sig anderledes, ville en sådan forpligtelse udgøre en hindring, som er vanskelig at overvinde for at sikre retten til familieføring.

Domstolen fastslår, at det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at den nederlandske lovgivning ikke gør det muligt at undtage referencepersonens fra forpligtelsen til at bestå integrationsprøven i alle tilfælde, hvor opretholdelsen af denne forpligtelse gør familiesammenføring umulig eller uforholdsmæssigt vanskelig.

Domstolen bemærker desuden, at udgifterne til pakken til forberedelse af prøven, der er et engangsbeløb, andrager 110 EUR, og at udgifterne til prøven andrager 350 EUR. Domstolen finder, at disse beløb er af en størrelse, der kan gøre familiesammenføring umulig eller uforholdsmæssigt vanskelig. Dette gælder så meget desto mere, når udgifterne til prøven skal afholdes hver gang denne prøve aflægges, og af hvert af medlem af den omhandlede familie, og at disse udgifter skal lægges til de udgifter, som de omhandlede familiemedlemmer til referencepersonen skal afholde for at møde op på den nærmeste nederlandske repræsentation for at aflægge prøven.

BEMÆRKNING: Gennem en præjudiciel forelæggelse kan retterne i medlemsstaterne i forbindelse med retssager, der verserer for dem, forelægge Domstolen spørgsmål vedrørende fortolkningen af EU-retten eller gyldigheden af en EU-retsakt. Domstolen træffer ikke afgørelse i den nationale retsvist. Det tilkommer den nationale ret at afgøre sagen i overensstemmelse med Domstolens afgørelse, der på tilsvarende måde er bindende for andre nationale retter i sager vedrørende en tilsvarende problemstilling.

Dette er et ikke-officielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Domstolen.

[Dommen](#) offentliggøres på webstedet CURIA på afsigelsesdagen.

Kontakt i Kontoret for Presse og Information: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127

Billeder fra domsafsigelsen er tilgængelige via »[Europe by Satellite](#)« ☎ (+32) 2 2964106